

NA ÚTĚKU.

Příhody tří uprchlíků na Sibíři.

Vypravování ze života sibiřských vypovězenců.

Jednoho jarního dne zamířil Igor svými saněmi do jihovýchodních sněžin. Jel sám řídě povoz plnou rychlostí dvou dobrých venkovských koní po velké východní silnici. Tu setkal se náhle s jinými saněmi, v nichž jel cestující pečlivě zaobalený v kožešiny. Igor ihned poznal muže s karabáčem z dolů Ukbulských, dozorce, kterého udeřil. Bylo to netušené setkání na tomto místě! Co Igora utvrdilo v jeho poznání — skorem neuvěřitelném — to bylo nevolné hnutí, jež se ho zmocnilo. Nebylo lze pochybovati: byl to Rus Jermak.

Vskutku byl to on. Igor zdědil to bezpečně ještě téhož dne. Jermak byl osvobozen od svého ponížení a závazku pokání. Místo držitel východní Sibíře, zvěděl o pohnutkách propuštění исправника německého a jeho vstoupení do služby v dolech, rozhodl se pohnouti etihodného úředníka k návratu do bývalého svého postavení. Namáhal se a podařilo se mu překonat jeho pošestilý odpor, a snad výstřední jeho námitky. Konečně Jermak povolil, ale učinil jednu podmínku: že bude poslán z tohoto kraje. Jenerál K... dal mu odporující list na místodržitele v Jakutsku a opatřil ho prostředky, aby se k němu mohl vydati.

Druhý den po tomto shledání na veliké silnici spatřil Igor veházeť do síně místodržitelovy bývalého strážce trestanev. Okamžik na to byl předvolán. „Pane Semenove,“ pravil mu, „tu vám představuji našeho nového náčelníka policie, pana Jermaka; přispějte mu, aby se snadno mohl vpraviti do svého úřadu. Pan Jermak zabýval se ostatně již dlouho tím oborem... nemá tedy již potřebi valného poučení.“

Jenerál zpozoroval mrazivý pohled obou mužů a posměšek na jejich rtech.

„Vy se snad již znáte?“ tázal se nazdařbůh jenerál.

„Vaše excellenze se neklame,“ odvětil nový policejní náčelník, „tento pán“ je asi velmi překvapen, vída mne zde.“

„Ježto jsem vás zanechal v dolech Ukbulských, doznávám, to,“ řekl Igor.

„Ach, toť je dobré! Já to uhořel!“ zvolal jenerál.

„Avšak,“ odvětil Jermak, obraceje se k Igorovi, „prosím, abyste mi uvěřil, že policejní náčelník jakutský zanechal v hlubinách dolů všechny upomínky na druhdy přísné příkazy strážce odsouzených v Ukbulu oproti odsouzeným nalézajícím se pod jeho dohledem,“ a přepjál se zvláštním přízvukem: „a nejsem pamětliv nikdy ničeho, mimo jednu věc: přesné plnění své povinnosti.“

„Kloním se vám, pane,“ pravil Igor, „a lituji, že poněkud vysokomyslný způsob, jakým jste mne oslovil, mi zapovídá osobně vám děkovati.“

„Dobře, pánové, dobře,“ přerušil je jenerál, obávaje se, aby slova ta nevedla k hádce. „Nabudejte nyní dosti času, abyste se seznámili — v tomto zcela jiném a lepším postavení.“

Tato slova přerušila rázem vzájemně představení, prostě vši srdečnosti.

Igor spatřoval v přítomnosti strážce z dolů překážku většiny svých záměrů. „Tento Jermak,“ myslil si, „nemohl nikterak zapomenouti nadobro na srážku, kterou se mnou měl... Naskytne-li se mu příležitost, aby se mi pomstil při své službě, chopí se jí; je to hlídač pozorný, jenž se může státi výtečným policejním slíděčem. Bude nade mnou bdíti...“

Něco, jakási předtucha, napomínala ho, aby se měl na pozoru před tímto člověkem...

V. První pochod. Nastalo léto, s ním nadešla do-

ba trůh; kupeci irkutští přinášeli látky, nástroje a nářadí, čaj, kdežto od břehů moře Ledového, moře Ochodtského, ba od samé Kamčatky přicházeli lovcí s hojnou kořisti kožešin, zubů mrožích a klů mamutích.

Igor Semenov použil příležitosti této k nakoupení potravin a nutných oděvů vykonání svého zájmu.

Než jakoli si počínal co nejobešetněji, věděl Jermak, náčelník policie, jehož slídivému zraku neúšel ani jediný pohyb, že místodržitelův tajemník shromažďuje potají značné zásoby.

Ostatně carské povolení k snátku přišlo, prostřední drůve rukama náčelníka policie. Tento nedovodil si vyložití, proč snoubenci nehledí povolení toho využítkovati.

Jaké toho mohly býti pohnutky? Snad chtějí uprchnouti a státi se svobodnými! Starý исправник dobře věděl s jakou nechtiví vypovězení svolují ku snátku, vzhledem k budoucnosti svých dětí. Proto zdvojnásobil svou ostražitost, počínaje si jako pravý slíděč.

Igor zaměstnával se tím, aby opatřil, co by mělo hmotně pojistiti výsledek pokusu; zabýval se eo nejpodrobněji všemi mapami kraje, jež si mohl opatřiti. Přepřítal se kupeciv; osvojoval si trochu nářadí domorodců, konečně určil následující plán.

Opatřen pasem místodržitelským pro sebe a svoji snoubenku, použije na počátku cesty přípravi postovních ve stanicích na pravém břehu vtokem Aldany, nalezne koně zakoupené Laflérem a také jím získaného průvodce. Vúbee laskavost Laflérova je nevyčerpatelná.

Parížan, jenž nenáviděl jakékoli tyranství, věnoval se úplně Igorovi. Měl vříví napřed potřeby do malého vozíku, jakého používají kupeci k rozvážení svého zboží; mimo stan, potraviny a zimní oděvy měl vříví s sebou také malého Poláka; mohlit se oba vzdáliti z Jakutsku, aniž by vzbudili nějaké podezření — aspoň se takdalo mysliti.

Pan Laflér doprovodil uprchlíky až ku Janským Vrhům. Jakmile přejdou tento řetěz hor, ukryjí se kraje na druhé straně a vyčkají tam prvý snůh. Igor počítal na zimní jako na pomocníka, který urovná neschůdné cesty, učiní feky přechody a ukryje stopy jejich útěku. Odtud budou moči s připeči ubíratí se ku severu až ku Nižnímu Kolmisku, nejjazšímu toměstu ruskému.

Dle rozpočtu Igora Semenova bylo lze nadíti se, že podporování dlouhou severní neoproniknou až ku Čukčům. Pravda, že nemohli očekávati od různých těchto domorodých národnků pražádného pohostinství, avšak Igor nečekal se obtíž, které by se mohly náhle naskytnouti. Nic ani zdaleka nemohlo se rovnati bídnému životu vyhnanckému, jenž chtěl uniknouti.

Když by se dostali již až ke Čukčům, byli by takřka na svobodě, neboť potom již jen zbývalo naléztí prostředek, jakým by se dostali ku moři Behringovu, ježtož vody lákají každoročně r. bolovce americké a anglické.

Deera básníka Davidova, před nímž bral se Igor s ochotou úkoly síly člověka přesahující, pomáhala trpělivě a oddaně všude, kde bylo zapotřebí. Nadězda nemohla zapomenouti, že Igorovi jen z přízně místodržitelovy vedlo se dobře, že jeho osobní postavení bylo příjemné, že zajisté to byla jen snaha vyplniti posvátný slib, daný umírajícím starému básníku, když pokoušel se o svobodu. Ach, tato svoboda! Igor již jí patřil vříví. Však jaká hrozná tíseň pojila se k této svůdné vyhlídce, kdyby podnik se nezdařil. Jak bolestně pykáni! Igor vzpomínal si v takových chvílích malomyslnosti na trestance, zohyzděného

kyselinou sírovou, ježž spatřil při svém přechodu do dolů Ukbulských a k tomu na všechno hrubě nakládáním s trestanci. Jaký osud připraví, nepodaří-li se pokus, ubohé Nadězde a malému Ladislavu! Sobě hanebnou smrt, jim vězení, což jest rovněž smrt, ale zdlouhavá, ač zcela jistá!

Konečně viděl, že nelze více váhati! Jednoho večera na počátku září opustili Igor a Nadězda za dosti mírného počasí Jakutsk. Igor mluvil již delší čas v rodinně jenerálově o dvou nebo třídenní vyjízdě, kterou chce učiniti po pravém, posud mu neznámém břehu Lény.

Zasmušilá a vážná, jak to bývá na počátku odvážného podniku opouštějí bez jakékoli radosti smutné, zasmušilé hlavní město se širokými a pustými ulicemi, chudobnými bydlísti, ukrytými za vysokými dřevěnými ohradami, se čtyřmi neb pěti kostelními zvonicemi a bazarem, poněkud na ostatní chýše vynikajícím.

Noe byla jasna, hvězdnata. Klidný kraj, žádný stín za nimi. Brzy na východě vycházející zora zdála se jim vřívovati jitro svobodného a šťastného žití.

„Jen zmužile, Igore!“ šeptala Nadězda, tisknouce ruku mladého muže.

„Ach, drahá Nadězdo,“ odpověděl Igor, „lituješ snad, že se vzdalujeme?“

„Ano, poněkud.“

„A čeho ti líto?“

„Onoho rovu sotva nasypaného, ježž tu zanechávám.“

A oči divičny zalily se slzami při vzpomínce na otec.

Igor odvrátil hlavu, aby skryl své pohnutí před Nadězdou.

Za půl hodiny stanuli na pravém břehu řeky. Díky průvodnímu listu, dostalo se Igorovi na zastávce dvou dobrých koní a cesta započala opravdově.

Nadězda vyjímala se na koni velice švarně.

Vedení Jakutem, jenž běžel před nimi, stoupali dlouho po úzké horské stezce, vinoucí se hadovitě mezi křovinami pastvin, nebo vedoucíc pláňmi, plnými jezírky. Nastal den, Nad jedním z těchto jezer vyléto několik divokých kačech. Igor, jenž měl na řemení pušku místodržitelovu, zastřelil tři z těchto ptáků.

Chvíli na to na pokračí modřinového lesa seskočili jezdeci s koni a vídec nanítil oheň, oškubal kačeny a jal se připravovati dle svého způsobu oheň.

Cestující přisedli blíže k ohni — neboť jitro bylo chladné. Pečené kačeny se skyvami chleba, který Igor vyňal z malé brašny na potraviny a smoeil v kumyslu, záživněm to mléku kobylym, poskytl vytečný oběd. Samovar, naplněný vodou z blízkého jezera, dal několik číší čaje.

„Ach, kěz by tu byl s námi náš drahý Ladislav!“ pravila Nadězda. „Kdo ví, zda netrpí žinou a hladem?“

„To tě nijak netrap, má drahá přítelkyně,“ odpověděl jí Igor. „Pan Laflér je muž velice starostlivý a nedá mu zajisté v ničem trpěti újny. Jeli právě tudy,“ dodala, ukazuje své průvodkyni na zemi stopy kolejí malého vozů etihodného a šlechtetného Parížana.

Sotva domluvil, když na obzoru cesty, kterou se ubírali před chvílí, objevil se muž na koni.

Nadězda zachvěla se překvapením.

„Igore,“ pravila chvějícím hlasem, „jsme snad pronásledováni!“

Igor úzkostlivě zahleděl se směrem k jezdeci.

„Možno, že cestovatel,“ pravil, „ale jistě to není domorodec; toť patrně podle chvatného evalu... toť Evropan... ba toť Rus.“

Jakutové mají bystrý zrak. Vídec uprchlíků zahleděl se na toho, jenž vzbudil jejich pozornost. Jal se jim popisovati přesně jeho kroj, jeho zbroj i jeho vzhled...

„Co to díš, Igore?“ zvolala Nadězda, vzhopivši se. „Předvídáš nějaké nebezpečí?“

Nadězda přistoupila k Igorovi. „Igore,“ pravila k němu šepetem, „což abychom vyskočili na koně? Snad bychom mohli uniknouti!“

„Toť nemožno,“ odpověděl Igor potichu. „Náš vídec nechťel by se státi našim spoluvinníkem; odvážíme se všeho.“

„Ale nevydávej aspoň sebe v nebezpečí!“

„Co tím chceš říci, Nadězdo? Či domníváš se, že jsem čekal tolik měsíců na prvý den našeho osvobození, abych bez odporu nečelil vřívání? Váš, co očekává mne, tebe a přijatého bratra? Jednat se tu o životy nás všech, které musí obětovati, nebo hájiti...“

„Hájiti? Jakými prostředky?“

„Všemi prostředky,“ odpověděl Igor. Zahleděl se na jezdec a dodal: „Toť skutečně Jermak, náčelník policie! Pronásleduje nás.“

Domníval jsem se, že zapomněl. Než povaha tohoto druhu jediné smrti zapomíná...“

„Igore, ty mne děsíš!“ šeptala dívka. „Ani tě více nepoznávám!“

„Ach, vzdýl on chce nás od sebe odervati.“

„Igore, příteli, prosím tě zaň.“

„Kdybych byl prostým zločincem, snad bych se zalekl tváře četníkovy, avšak jsem nevinný, oběť mřívého pronásledování. Právo je na mě straně, a možná, že i sňa.“

Jakut pojídal zatím zbytky pečených kačech. Poehutnával si znamenitě na kouscích, ježž zanechali cestující, ba přibýhal si hojnými doušky kumysu a pálenky.

Igor se nemýlil. Byl to náčelník policie, jen se přibýžoval, a zajisté nebyla to náhoda, která ho vedla na stopu uprchlíků. Již po delší dobu byl Igorovi pokaždě v patách, kdykoli se tento vzdálil z Jakutsku.

Jakmile si byl jist, že vyhnanec opustil město se svojí snoubenkou a před tím Ladislav, za vlastního přijatý syn Davidůs s Laflérem, byl přesvědčen, že se to stalo s pevným úmyslem více se nevrátiti. Chtěl si zjednatí důkladné zadostučnění tím, že je na útěku zatkne. Nebyla to nenávisť, neboť snad upomínka na srážku, co ovládalo Jermaka, byla to pohnutka daleko vznešenější: považoval se jaksi za nástroj zákona a plnil tím jen přísné závazky svého postavení.

Když byl asi dvacet kroků vzdálen od místa, kde se Igor zastavil, seskočil Jermak s koně a přivázal ho k modřině. Na to kráčel proti Igorovi, kterýž při jeho příchodu se vzhopil.

„Na vřítě, pane Semenove?“ pravil k němu usmávaje se ne zlostně a jízlivě, ale s pocitem vítězného a uspokojivého zadostučnění.

„Ano, na vřítě, jak vidíte,“ odvětil Igor.

„A hle, tu též dáma,“ pravil náčelník policie, obraceje se k Nadězde. „nelekejte se ani zlych cest, ani nepřijemného setkání.“

Nadězda se poklonila blednouc a rdie se strídávě.

„Jdeme do Aldanska,“ pravil Igor s líčenou lhostejností. „Moje nevěsta a já jsme velmi zvědaví seznatí tento kraj světa, o němž víme jen z povravného vypravování...“

„Snad od kupeci, kteří často navřívují trh v Jakutsku?“ pospěšil si Jermak jízlivě dodatí. „Já jdu rovněž do Aldanska,“ připojil.

„Vskutku?“ zvolal Igor s lehkým úsměškem.

„Neřijdu jinak, než dle tohoto pravidla: stále po pravém břehu Lény.“

Náčelník policie, jenž byl přijel na koni, nebyl provázen žádným průvodcem, jakého lze dostati na každé poštovní zastávce.

Igoru velice na tom záleželo, a by tento člověk, v němž viděl ne-směřitelného nepřítele, ho nepředešel, poněvadž v takovém případě byl by mohl mu cestu překaziti. Proto ho pozval, aby mu byl průvodcem ku nejbližší stanici a

potom společníkem až do Aldanska.

Tento návrh poněkud Jermaka překvapil, ale tvářil se, jako by jej milerád přijímal. Děkoval vyhnance a pravil:

„Kdož by to byl řekl, když jsme oba byli v hlubinách dolů Ukbulských, že se jednou shledáme v září při pěkné zábavě v bařinách jakutského kraje!“

„Nemluve o dolech,“ pravil Igor. „Uvádíte mi tím na mysl k velikému mému rozpaku skutky, kteréž lituji, věřte mi, pane.“

„Nemluve o tom více!“ pravil ostře Jermak a zarděl se.

Vyhnanec dobře seznal z těchto slov, že tu není žádná vyhlídka na nějaké smřření.

„Domníval jsem se, že tato cesta nehodí se pro vozy,“ pravil Jermak a ukazoval na stopy kol malého vozů Laflérova, dívaje se ostře na vyhnance.

„Také jsem si myslil,“ na to šepě Igor. „Povídali mi to a tu vidím opak. Právě jsme poobědvali,“ pokračoval, „z kořisti mého lovu. Pohled'te! V sousední bařině zastřelil jsem kačny. Právě hodlám ještě jeden nebo dva páry zastřeliti, budouť pro příští oběd daleko lepší než suchary.“

„Počkám tu na vás,“ pravil Jermak.

„Což vy nestřelíte? Nač tedy nosíte pušku?“

Náčelník policie dobře postřehl v těchto slovech Igora Semenova utajenou myšlenku i vřívání. Ale nechťel dáti na jeho, že by snad se bál, i odpověděl rozhodně:

„I bud'si! Proč bych se nesučastnil této zábavy? Půjdu s vámi.“

Igor rozkázal na to vídci, aby postupoval dál i vřívval Nadězdu, aby usedla na kuň. Pes Wab na pokyn stál po její boku. Jakut stá le na nohou a bruce si jakýsi nářev, přivedl za uzdu koně Igorova i náčelníka policie.

Nadězda, prve než se vzdálila, pohlékla prosebným zrakem na svého snoubence. Igor dobře porozuměl tomuto šlechtetnému znamení.

Oba lovcí vzájemně si nedůvěřovali — tato nedůvěra náhle vzrůstala v duši vyhnancevě — i

vydali se kolem břehu rybníka ku houštině zakrsalých cedrů. Nadězda slyšela je několikráte vystřeliti. Ba viděla z dálek klesati několik velikých ptáků, zasažených jejich olovem. Kdyby tak byla z blízka spatřila svého snoubence s divoce jiskřícím zrakem, se rty sevrvenými, rukou vztaženou, nebyla by v pochybnosti, že zamýšlí podniknouti nějaké násilí: Igor roz-zuřen, rozčilen nechťel ve více při připomýšlení na zločin. Nabíl ručnici kulí a bez váhání v okamžiku, kdy Jermak mířil na vodní slápku, přiložil pušku k lici a vystřelil.

(Pokračování.)

NA PRODEJ!

Dobře zařízená farma o 160 akrech nalézající se poblíž okresního města Madison, Neb. Pozemek jest rovný, pěkná louka, dobrý pastr, protéká živá voda celý rok, asi 100 akrů zděláno. Farma prodá se za výhodných podmínek. Další sdělí administrace t. l.

Prodej a koupi pozemků, městských lotů a majetků. Půjčky na farmy a pojistky obstarávají správně a rychle Mundil a Faltys v Clarkson, Neb.

Adolph Schlosser, ZLATNÍK a HODINÁŘ v Dodge, Nebr

Hodinky spravuje levně a dobře. Všechno zboží jest zaručeno.

Velká jitney nabídka.—Toto a 5 centů. Nepřehlédněte to. Vystráhněte tuto oznamku, přiložte k ní 5 centů a zašlete to firmě Foley & Co., Chicago, Ill. Pište vaše jméno a adresu zřetelně. Obdržíte zdarma jeden balíček s Foley's Honey and Tar Compound, Foleyho ledvinových pilulek a jeden balíček Foleyho Cathartic tabletek. E. H. Koza.

Donahue-Randall Co.
proziraví obchodníci s živým dobytčím

Union Stock Yards Omaha, Nebr.

Zkušeni, prozíraví a neúnavní prodáváci a pomocníci v každém oddělení, kteří od časné až do pozdní denní hodiny snaží se všemožně aby poskytlí našim příznivcům nejlepších výsledků.

Naše dobytčí jakož i prasečí ohrady nalézají se poblíže váh. Pište aneb telefonujte kdykdykoliv možno nám být k vašim službám.

Vaše pečení bude lehkým když budete používati "PURITAN MOUKU"

Puritan mouka jest vyráběná Wells-Abbott-Neiman Co. ve Schuyler. V Clarkson na prodej u A. V. Hejtmánka.

BEST PATENT WELLS-ABBOTT-NEIMAN CO. PURITAN FLOUR BEST PATENT OUR GUARANTEE PURITAN

Telefon v úřadovně: Douglas 2341 Telefon v obydlí: Douglas 4425

JOS. L. PADRNOS
ADVOKÁT — PRÁVNÍ ZÁSTUPCE

Obrat'te se na něj ve všech záležitostech soudních.

Úřadovna: 1408 Williams ul. Obydlí: 1401 jižní 16. ulice.

OMAHA NEBRASKA.

Úřadní hodiny: Od 9. do 12. dopoledne a od 2. do 5. odpoledne. Večer a v neděli dle úmluvy.